

London, 9. febr. 1943.

Regjeringen har i den senere tid mottatt henvendelser fra forskjellige kretser hjemme som reiser spørsmålet om de politiske og administrative forholdsregler som det kan bli nødvendig å treffe like før, under og etter frigjøringen av Norge. Disse henvendelser inneholder også forslag som til dels avviker fra hinannen. Disse spørsmål er også blitt aktuelle av en helt annen grunn. Den amerikansk-britiske politikk i Fransk Nord-Afrika har skapt adskillig forvirring og skjerpert de indre motsetninger mellom fransk-mennene både hjemme og ute. I allierte kretser er man engstelig for at det skal oppstå liknende vansker i de okkuperte land i Europa, og alt dette kan føre til helt meningsløse indre uoverensstemmelser, ja endog borgerkrig.

Regjeringen tror ikke at denne fare vil bli aktuell for Norges vedkommende. Den har allikevel funnet at det vil være hensiktsmessig å trekke opp visse politiske retningslinjer for overgangstiden. Det er naturligvis mulig at man vil stå overfor nye situasjoner, som ingen på det nåværende tidspunkt kan forutse og at forholdene kan bli helt anderledes enn antatt. Isåfall kan det bli nødvendig og riktig å forandre eller supplere disse retningslinjer. Med dette forbehold har regjeringen enstemmig vedtatt vedlagte erklæring. Den er blitt drøftet med H.M. Kongen, som 8. febr. 1943 har erklært at han gir dem sin tilslutning.

Johan Nygaardsvold.

Erklæring.

Regjeringens oppgave har først og fremst vært å hevde Norges stilling som suveren stat og å organisere vår krigsinnsats utenfor Norge, for derved å forberede landets gjen Erobring. Dette krever bestemte administrative og økonomiske forholdsregler som vil være foreløbige, og regjeringen ønsker selvsagt ikke binde det norske folk til noen bestemt politikk i fremtiden. Dette gjelder også utenrikspolitikken. Vår utenrikspolitikk må for tiden betraktes som et ledd av vår krigsinnsats. Det samme gjelder også vår informasjons tjeneste, hvis oppgave det er å søke å vekke interesse for norske synspunkter og interesser, samt å imøtegå forsøk på å påvirke opinionen i allierte og nøytrale land i en for Norge uheldig retning.

Det vil selvsagt ikke bli inngått andre bindende avtaler enn de som er nødvendige av hensyn til vår krigsinnsats. Det norske folk må selv gjennom sine konstitusjonelle organer bestemme retningslinjene for vår utenrikspolitikk i fremtiden. Regjeringen har som kjent aldri søkt å gi paroler for hjemmefrontens kamp. Forsåvidt som regjeringen har truffet disposisjoner eller er kommet med offisielle uttalelser som direkte angår arbeidet i Norge, har dette alltid skjedd etter oppfordring hjemmefra eller fordi regjeringen fant at den av hensyn til Norges frigjøring og Norges fremtid burde si fra når den så at fare truet, f.eks. ved forhandlingene mellom Stortingets presidentskap og administrasjonsrådet og tyskerne sommeren og høsten 1940. Regjeringen har såvidt mulig søkt å følge de råd som har vært sendt oss av de ansvarlige kretser innen hjemmefronten og som i alminnelighet har stemt overens med regjeringens egne synsmåter. Det har

Regjeringens erklæring av 9. februar 1943 om de politiske retningslinjer ved frigjøringen. Denne erklæringen skapte mer ro om saken.